

selv kan advare Alle og Enhver ved at give et ubetinget Straffebud, saaledes at Ordene „mod Politiets Advarsel“ i Straffelovens § 180 falde bort. Herved vil man umuliggjøre en offentlig Prostitution, medens Bibeholdelsen af Advarselsretten altid gjør det muligt at indføre saadan, idet Politiet blot behøver at undlade at advare de Kvinder, hvem det vil tillade Erhvervet, og det er ugjørligt at hindre saadant, eftersom det naturligvis ikke er muligt at paahyde en Politimester at have Mistanke til en Kvinde, naar han erklærer ingen at have.

Ved at forlade dette Advarselsystem vil man derhos ophæve den Uretfærdighed, som der ligger i, at Politiet paa den blotte Mistanke kan stille en Kvinde for Politiprotokollen og tildele hende en beskjæmmende Advarsel, en Myndighed for Politiet, der ikke har noget Sidskyld.

Derjom Politiet mistænker en Mand for at leve af Tyveri eller Bedrageri, kan det ikke kalde ham for sig og give ham en Advarsel mod at stjæle eller bedrage, og her handles dog om Gjerninger, som Lovet ubetinget straffer, hvor meget mindre kan det da tillades Politiet at gjøre noget Saadant, fordi det mistænker en Kvinde for at gjøre sig skyldig i et Forhold, som Lovet ikke straffer. (Se Mourier: Justitsministeren og de „Sagkyndige“ i Maanedssblad, udgivet af Forening imod Lovbeskyttelse for Uædelighed, 9de Aarg. Nr. 5—6 S. 72—73). Forholdet ved denne Advarsel kan ikke sammenlignes med den Advarsel, der i Straffelovens § 178 er foreskrevet med Hensyn til Konkubinats (utugtigt Samliv); thi denne Advarsel meddeles kun, naar det er bevist, at de Paagjældende føre et forargeligt Samliv, ikke paa den blotte Mistanke, og den gaar ud paa, at Bedkommende skulle forandre et bevisligt stedfindende Forhold (flytte fra hinanden), medens Advarslen efter Loven af 1874 vedrører fremtidige Handlinger, som den Paagjældende maasse derhos aldrig har havt til Siemed at indlade sig paa.

Det er ogsaa i og for sig en høist eien-

dommelig Ting at udnytte Politimænd som Sædelighedsprædikanter og overdrage dem at advare Kvinderne om deres Pligt til at leve sædeligt, — et Hverv, som Politimænd ere aldeles uskiftede til — i Stedet for at lade Loven advare dem, ligesom det sker ved alle andre Forbrydelser. Og endnu eienommeligere er det, at Politiets Advarselsmyndighed er enealdig (uveræn), saa at Kvinden intet Mittel har til at hindre Misbrug af Myndigheden eller komme til sin Ret ligeoverfor saadanne, og der ses dog ingen Grund til at tro, at det skulde være mere umuligt, at denne Myndighed skulde kunne blive misbrugt, end hvilkensomhelst anden Politiet overdragen Myndighed, mod hvilken Borgerne kunne søge Tilflugt hos Domstolene. Det er kun den Opfattelse af den løsagtige Kvinde, at hun staar udenfor Lov og Ret, der kan føre til en slig Myndighed for Politiet, men denne Opfattelse bør ikke godkjendes.

Den samme Indvending maa gjøres mod den Politiet ved Loven af 1874 §§ 3, 5 og 8 overdragne Myndighed til at tvinge mistænkte og straffede Kvinder til at underkaste sig Lægevisitation, en Behandling af en Kvinde, der, naar den paatvinges hende, er i højeste Grad beskjæmmende og modbydelig. Det er haardt nok, at hun ved Domstolene kan tvinges til at taale en slig Undersøgelse, men at hun skal kunne tvinges dertil vilkaarlig af en Politimester uden at have Ret til at kræve hans Paabud prøvet af Domstolene, er uretfærdigt. Politiet kan jo ikke — selv med sin bedste Villie — altid sikkre Borgerne en upartisk og retfærdig Behandling, og derfor bør Politimagten staa under Kritik af Domstolene, naar der foreligger Indgreb i Borgernes Frihedsomraade. Ogsaa her er det til Grund liggende Motiv (Hovedgrund) den Betragtning, at den løsagtige Kvinde er retløs.

Den Politiet i de heromhandlede Paragrafer af Loven af 1874 og Straffelovens § 180 indrømmede vilkaarlige Myndigheder over Personer af Kvindeskønnet er i Strid